

Chemat să fie Emanuel

Textul Biblic: Matei 1:18-25

Versetul de aur

"Iosife, fiul lui David, nu te teme să ieși la tine pe Maria, nevasta ta, căci ce S-a zămislit în ea este de la Duhul Sfânt. Ea va naște un Fiu, și-I vei pune numele Isus. pentru că El va mântui pe poporul Lui de păcatele sale." Matei 1: 20b-21

Introducere

lecția de astăzi se concentrează asupra eroului improbabil; Iosif din Nazaret. Istoria lui Iosif a fost obișnuită din mai multe feluri. **În primul rând**, locul său de reședință, Nazaret (Luca 2: 4; 4:16, 22), a fost un sat mic aflat pe drumul umblat. Pe vremea lui Iosif satul era atât de neînsemnat încât nu este menționat în documentele oficiale, în afara de Biblie. Nici istoricul evreu din secolul I Josephus nu a inclus Nazaretul în lista sa de sate Galileene supuse romanilor în timpul mării revolte evreiești din 66-72 AD Majoritatea locuitorilor din Nazaret au lucrat ca muncitori cu ziua, trăind stilul de viață țărănească tipic provinciilor ocupate ale Romei (comp Ioan 1:46). **În al doilea rând**, chiar și în Nazaret, poziția socială a lui Iosif nu a fost nimic special. În Matei 13:55, locuitorii Nazaretului nu socoteau pe Isus ca deosebit, numindu-l „fiul tâmplarului” - o referință care dezvăluie meseria lui Iosif. Iosif probabil datorită condițiilor grele de viață nu a trăit sa-L vadă pe Isus propovăduind Evanghelia. În ciuda originii sale umile, Iosif s-a remarcat cel puțin prin două aspecte. În primul rând, Iosif a fost un descendent al regelui David (Matei 1:1-16) și, prin urmare, un membru al liniei regale a lui Israel. Acest fapt explică de ce Iosif și-a dus soția însărcinată din Galileea la Betleem (un sat Iudean la aproximativ șase mile de Ierusalim) pentru a se înscrie la recensământul fiscal Roman (Matei 2: 1; Luca 2: 1-4). Betleem era orașul natal al lui David (1 Samuel 16: 1). Al doilea mod în care Iosif a fost remarcat printre oameni este parte din lecția de astăzi.

Contextul lecției

I. Iosif primește știrea (Matei 1:18-19)

A. Maria primește vestea (v18)

Acest verset rezumă o mulțime de informații care sunt discutate în detaliu în Luca 1:26-38. După obiceiul evreiesc din acele zile, Iosif a fost probabil mai în vârstă decât mireasa lui, poate cu 20 de ani sau ceva mai mult, în timp ce Maria era mult mai tânără. Înainte de nunta lor, Îngerul Gabriel a venit la Maria și i-a spus că va rămâne însărcinată și va naște un Fiu. Nu ne putem imagina cum s-a simțit Iosif când a auzit că logodnica sa era însărcinată. Orice explicație din partea ei că acest lucru nu a fost rezultatul infidelității, ci al puterii Duhului Sfânt trebuie să fi fost de neașteptat.

B. Iosif plănuiește să o lase (v19)

Maria și Iosif soțul ei încă nu erau căsătoriți, în sensul că nu locuiau împreună sub același acoperiș. Dar obiceiul evreiesc vechi considera că cuplurile logodite erau legate între ele odată ce angajamentul lor a fost anunțat și zestrea plătită. Presupusa furiei lui Iosif l-ar fi putut îndemna să ceară dreptatea pe care Legea lui Moise o recomanda în mod clar. Leviticul 20:10 și Deuteronom 22:22 afirmă că cei condamnați de adulter trebuie să fie executați (Ioan 8: 5). Cel puțin, Iosif ar fi putut rupe public logodna și să păstreze zestrea. De asemenea, asta ar fi adus dizgrație Mariei și familia ei. Un astfel de comportament ar fi fost complet justificat, având în vedere ceea ce Iosif știa în acest moment.

Deși mulți bărbați s-ar fi calificat să fie tatăl adoptiv al lui Isus, bazat pe faptul că făcea parte din descendența lui David, credința lui Iosif a fost de cea mai mare importanță pentru creșterea Fiului lui Dumnezeu. Era clar că Iosif era un om cu o credință și o compasiune remarcabile. Aceste trăsături ajung să fie trăsăturile de bază din pasajul de astăzi și sunt decisive pentru descrierea lui Matei a circumstanțelor privind nașterea și copilăria lui Isus.

II. Iosif înțelege visul (20-23)

A. Mesajul dat în vis (v 20-21)

Relatarea lui Matei despre evenimentele care au dus la nașterea lui Isus este plină de vise. Nu mai puțin de cinci ori, personajele au primit revelația divină prin vise care au avut un impact semnificativ pe parcursul evenimentelor. Unul dintre aceste vise a fost dat Magilor pentru a-i avertiza să nu se întoarcă la regele Irod (Matei 2:12), sfat care poate i-a salvat de la închisoare sau moarte pe mâna tiranului. Celelalte patru vise au fost toate comunicările către Iosif, pentru a proteja pe Maria și pe Isus de rău (Mat 2:13, 19-20, 22). În timp ce oricine ar fi avut un așa vis deosebit, în special Iosif, trebuie să fi fost surprins de aceste vise revelatoare. În Vechiul Testament, foarte puțini oameni au aflat despre planurile lui Dumnezeu în vise; ei includ Avraam (Geneza 15: 12–16), Iacob (28: 10–15), Iosif (37: 5–9), Solomon (1 Regi 3: 5) și Daniel (Daniel 7: 1–27). Fără îndoială, în viața lui Iosif nu a existat nimic care să sugereze că va fi în numărul oamenilor din acest grup select. Fiul adoptat al lui Iosif, Isus, nu-și va salva poporul de opresiunea politică (așa cum se așteptau mulți evrei în acea vreme de la Mesia), ci în schimb îi va salva de păcatele lor. Prin moartea Sa, Isus a salvat lumea de păcat, devenind sacrificiul suprem (Romani 5: 8–11). Dar pentru ca Isus să-i salveze pe oameni mai târziu, Iosif a avut nevoie să-l protejeze pe Isus chiar atunci, având grijă de Maria.

B. Împlinirea lucrurilor scrise în Scriptură (v 22-23)

Matei întrerupe povestea pentru a aminti cititorilor săi un al doilea mod în care semnificația nașterii și misiunii lui Hristos a fost dezvăluită lumii: mărturia veche și publică a Scripturilor ebraice. Procul din acest verset este Isaia. Matei citează sau face referiri la textele profetice de mai multe ori în relatarea sa despre nașterea lui Isus (Matei 1:23; 2: 6, 15, 18, 23). Aceste citate, combinate cu genealogia lui Isus (1: 1-17), lucrează împreună pentru a demonstra că circumstanțele nașterii lui Mesia, deși nu cele anticipate de majoritatea evreilor, erau totuși în concordanță cu ceea ce promisese Dumnezeu. Altfel spus, în timp ce mulți evrei și experți religioși păgâni precum Magii (2: 1-2) s-ar fi așteptat ca regele evreilor să se nască într-un palat regal, Matei arată din Scriptură că originea umilă a lui Isus este de fapt dovadă a identității lui Mesianice. Această profecție din Isaia 7:14 a fost dată într-o perioadă deosebit de întunecată din istoria Israelului. Isaia a trăit în secolul al VIII-lea BC., la aproximativ 200 de ani de la împărțirea dintre triburile de Nord și de Sud, după moartea lui Solomon (1 Regi 11:41-12: 24).

III. Iosif împlinește spusele îngerului (v 22-25)

A. Căsătoria (v 24)

Potrivit cu caracterul său credincios, el nu a pus la îndoială ce i-a poruncit Dumnezeu prin înger, și nu a ezitat să facă chiar așa, a luat la el pe Maria.

Iosif nu numai că a ascultat instrucțiunile lui Dumnezeu de a o lua pe Maria ca soție, dar a făcut și un pas mai departe prin a nu consuma căsătoria până la nașterea lui Isus. Dumnezeu nu-i spusese să facă asta și Legea lui Moise nu a interzis sexul în timpul sarcinii. Deci, alegerea lui Iosif de abținere a reflectat cel mai probabil propriul său simț al gravității situației. După nașterea lui Isus, cuplul a avut o viață normală în căsătorie. Acest lucru este evident din faptul că Isus a avut cel puțin patru frați și trei surori (vezi Matei 13: 55-56; Marcu 6: 3). Doi frați ai săi în cele din urmă au devenit conducători ai bisericii. Ei au scris cele două epistole în Noul nostru Testament care poartă numele lor: Iacob și Iuda.

Concluzii

Relatarea lui Matei despre nașterea lui Isus este o poveste clasică „Da, tu?”. De-a lungul Bibliei, vedem oameni care au fost surprinși când Dumnezeu i-a chemat să facă ceva și care au răspuns la apel cu un „Cine, eu?”. Priviți la Avraam și Sarah (Geneza 17:17; 18:12), Moise (Exod 4:13), Isaia (Isaia 6: 5), Ieremia (Ieremia 1: 6) și Petru (Luca 5,1-10). Toți acești oameni au continuat să aibe roluri cheie în povestea mântuirii. Dar mai întâi au trebuit să treacă peste bariera „Cine, eu?” Iosif și Maria au trăit povestea clasică „Cine eu? / Da, tu” într-un mod unic. Când au fost chemați, au făcut ceea ce li s-a cerut. Cât de tragic este atunci când Dumnezeu are o sarcină, dar nu găsește pe nimeni să răspundă (ex: Ezech 22:30)! Când spunem „Cine, eu?” Dumnezeu răspunde de obicei, „Da, tu”.

Ce trebuie să memorăm: Oamenii credincioși au încredere în Dumnezeu, mai ales în situații extraordinare.